

Újpest-Belsőváros

2004. 08. 08.

Juhász Emília

AZ IDEGENEK KIZÁRÁSA A GYÜLEKEZETBŐL

Lectio: Zsolt 146.

Alapige (textus): Neh 13,1-9.

Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből a népnek hallatára és írva találák benne, hogy Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten gyülekezetébe, Mivelhogy nem mentek vala eleikbe Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de a mi Istenünk az átkot áldásra fordítá. És lón, hogy mikor hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden elegy-belegy népet. Ennekelőtte pedig Eliásib, a pap, ki Istenünk házának kamarái fölé rendelteték, rokonságba jutott Tóbiással; És átengedett néki egy nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot, a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak ajándékát helyeztetik vala el. Mind ennek történetkor én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai királynak harminczkettedik esztendejében visszamentem vala a királyhoz, s napok múltán újra szabadságot kértem a királytól. És visszatérék Jeruzsálembé, és megértém e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett vala Tóbiásért, hogy átengedett néki egy kamarát az Isten házának pitvaraiban. Igen gonosznak tetszék pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás házának minden

edényeit abból a kamarából; És parancsolatomra megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént.

Imádkozzunk!

Dicsérünk és magasztalunk Téged, Urunk, a Te örök hűségédért. Valóban olyan vagy, mint ahogy azt a zsoltáros leírta: hatalmas nagy, mindenek Alkotója, Teremtője és Fenntartója. Köszönjük, Urunk, hogy itt lehetünk a Te színed előtt. Köszönjük, hogy várhatjuk a Te Igédet, mert kegyelmes vagy. Dicsérünk a Te Szent Fiadért, a testet öltött Igéért, Jézus Krisztusért. Azért, hogy Ő az, Aki magához hív bennünket. Ő az, Akiben gyülekezetté lehetünk, és Aki által megérthetjük a Te szavadat Szentlelkeden keresztül. Könyörülj rajtunk, és Te tégy bennünket valóban Rád figyelő, elcsendesedő gyülekezetté!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Nem feddődik minduntalan, és nem tartja meg haragját örökké. Nem bűneink szerint cselekszik velünk, és nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. (Zsolt 103,8-10.)

Igehirdetés

Kedves Testvéreim!

Elérkeztünk Nehémiás könyvének utolsó fejezetéhez. Egy kicsit ismétljük is át, hogy mi volt eddig, hogy érthessük: hova érkeztünk el.

Úgy kezdődött Nehémiás könyve, hogy Nehémiás a király előtt van, ő a király főpohárnoka. Akkor Artaxerxes király huszadik esztendejében voltunk, és Isten indította őt, hogy visszautazzon hazájába, és vezetője legyen az építésnek. Vele volt Isten mindenben: adott neki bölcsességet, erőt a harcokhoz, az építéshez, ami nem volt könnyű feladat, mert ahol az Isten országa épül, ott van mindig az *Ellenség* is, hogy megakadályozza, lerombolja.

A célt elérték: Jeruzsálem kőfala megépült. Külső épületek mellett a belső is épült: láttuk a fejezetekből, hogy milyen szépen alakul a népnek is a

szíve, hogy hogyan forr össze gyülekezetté ez a gyülekezet. Hogy elfogadja az Isten törvényeit, meghajol az Ige előtt. Megújultak, odaszánták magukat az Úrnak. Szépen alakult minden, ünnepet is szenteltek. Ott vannak – úgymond – a csúcson. Nehémiás megteheti, hogy visszamenjen.

Visszamegy tehát a királyhoz, az udvarba. De itt már újra Jeruzsálemben találjuk, mert ott van rá szükség. S közben tizenkét év telt el!

Ez az utolsó fejezet, és mialatt Nehémiás Perzsiában volt, úgy tűnik, hogy nem jó irányba alakultak az események, mert az egyéni érdekek kerekedtek a gyülekezeti érdek fölé. Félretették a mózesi törvényeket, már nem volt olyan szent és nem volt olyan fontos. Most Nehémiás előtt egy újabb kihívás van, amivel szembe kell néznie: a tisztogatás az ő feladata újra, a belső megtisztítása, a belső ellenséggel kell leszámolnia. A hittársai – úgymond: a testvérei – akik szolgálnak az Úrnak, ők váltak akadályává az Úr ügyének, az Isten szép rendjének. Belül van az ellenség, szükség volt tehát a rend helyreállításra, a tisztogatásra. És ismételten úgy kezdődik ez a megtisztulási folyamat, hogy kézben van az Isten Igéje. Mert máshogyan ez nem megy! Mert Isten népét nem emberi gondolatok, nem emberi ötletek irányítják, hogy ki hogyan látja azt jónak, vagy éppen rossznak, hanem mindig az a mérvadó, hogy Isten hogyan gondolja. Mert utána Isten az, Aki meg is termi bennünk az engedelmesség gyümölcseit. Ő az, Aki utána erőt is ad ahhoz, hogy amit megértettünk, azt be is tudjuk fejezni. Ha csak emberi ötlet, akkor sokszor hiányzik, nincs meg az engedelmesség.

Tehát úgy kezdődik a fejezet, hogy olvassák Mózes törvényét. A nép figyel rá. Olyan jó, hogy évek teltek el, de nem változott: ott van a nép az Isten Igéje körül, és figyelnek rá, hogy mit mond Isten. S olyan jó lenne, ha a mi életünkben is lehetne így, hogy még ha évek is telnek el, de még mindig olyan fontos az Isten Igéje, mint kezdetben, mint megtéréskor.

Fontos, hogy Ő mit mond ma. Fontos, hogy megértsük a mai üzenetét. És ott a nép megérti, hogy ebben a mi helyzetünkben mire tanít Isten, mi az, amiben tisztulnunk kell. Számomra ez mindig csoda-számba megy, hogy miként szól Isten. Vannak igeszakaszok, amelyeket olyan jól ismerünk. S valószínűleg a nép nem először hallotta Mózes ötödik könyvéből ezt a részt. Ott Mózes leírja, hogy kik vehetők fel a gyülekezetbe, és kik nem – aszerint, hogy kik hogyan bántak Isten népével. Az ammóniak, a moábiták akadályozták az Isten népének útját Kánaán felé. A Moábiták még Bálám prófétát is felbérelték ellenük, hogy átkozza meg Izráelt. De Isten áldásra fordította ezt az átkot, mert más volt az Ő terve.

Mondhatjuk ugyan, hogy hogyan jön ide Ruth története. A moábita Ruth sem mehetett volna be Isten népe közé. Jó azt nekünk tudni, hogy Isten szuverén Úr. Nála mindig lehetnek kivételek, hiszen Ruth életében azt látjuk, hogy ő vallást tett Isten mellett. Ő kimondta, hogy „*néped az én népem, és*

Istened az én Istenem.” (Ruth 1,16b.) Neki volt hite. Itt pedig az a nép csak úgy beszivárgott közéjük, „elegy-belegy nép”, így írja itt az Ige. Hasznát húztak belőle, hogy most már minden készen van, most már be lehet ülni a készbe. Ők nem harcolták meg együtt velük a hitnek szép harcát (vö. 1Tim. 6,12a.), csak valahogy most ott vannak, és élvezik a jót. Tehát itt olvassák az Isten Igéjét, és ez az Ige volt nagyhatással rájuk. Komolyan véve megtették, amit hallottak, és ez indítja el a tisztulási folyamatot. Meg is teszik, hogy ezeket a népeket kirekesztik a közösség tagjai közül.

Az volt bennem, hogy vajon a mi gyülekezetünkben megértenénk-e ezeket az Igéket, hogy most mit mond Isten: ki való a gyülekezetbe, és ki nem...? Vagy ha a mi életünkben megértenénk, hogy mit mond Isten Igéje, hogy mi való az életünkbe, és mi nem. Milyen szűrőket fogadnánk el? Elfogadnánk-e Isten Igéjét tényleg ilyen szűrőnek, hogy amit Ő mond, azt kirekesztjük? Nézzük a gyülekezetet! Lehet-e ma is mindenki a gyülekezet tagja?

Az Újszövetség példái lehetnek előttünk, hogy Pálnak milyen tusakodásai vannak: kik felé hirdesse az evangéliumot? Kiket kereszteljen meg? Azután Ő megértette, hogy akiket Isten Lelke indít, ahova őt indítja a Lélek, ő oda menjen, ne álljon ellene. Ezért is volt az, hogy abban az időben bizonyos jelek is megerősítették azt, hogy: „Igen itt az Isten Lelke munkálkodik”. Nem emberi akarás továbblépni. Nem emberi akarás, hogy ott legyen gyülekezet, hanem Isten akarata. De hamis az a gondolat, hogy mindegy, milyen ember, mindegy, hogy ki, csak szaporodjon a gyülekezet. Mindegy, hogy mi volt a múltja, csak jöjjön. Mert nem mindegy, hogy mit hozunk be a közösségbe. Nem mindegy, hogy milyen indulatot, milyen lelket, milyen bűnöket hozunk be, mert az hat! Nem mindegy, hogy hogyan hatunk egymásra!

Az biztos, hogy Jézus Krisztusban újjá lehet minden. (Vö. 2Kor 5,17.; Jel 21,5.) Újjá lehet az életünk, minden ember élete. Az is biztos, hogy Őbenne az átok áldássá lesz, de csak Őbenne. (Vö. 5Móz 30,1.) Ha megnézem a református Törvénykönyvet, hogy az mit mond, kik lehetnek a gyülekezeti tagok, mi a minimum, akkor ilyeneket találok, hogy 18 évet betöltött, az Egyház terhéhez hozzájáruló, az úrvacsorával élő konfirmált tagok lehetnek a gyülekezetben. Ha megnézem, hogy a konfirmáció mit jelent, akkor jó esetben vallástételt jelent, elkötelezettséget jelent Jézus krisztus mellett és az Ő követése mellett. Nem csupán az Egyház mellett, hanem Jézus Krisztus mellett! Ha így nézem, akkor ez nem rossz dolog, csak hogy az életünkben hogy van az, hogy tényleg Jézus Krisztus mellett köteleztem el magamat? Hogyan is állok ezzel? Az Ő útján való járással, a Hozzá való hűséggel? Tényleg, szívem szerint ide tartozom?

Aki pedig ezt nem így gondolja, akkor kérdés, hogy mennyi helye van a gyülekezetben.

Belegondoltam abba is, hogy hogyan ment végbe ez a kirekesztés? Hogyha valakik egyszer odatartoztak, azt mondták nekik, hogy most már, ezentúl költözzetek máshova! Nem lehetett könnyű! Nem tudjuk, hogy ezt hogyan ment végbe. Viszont az biztos, hogy a gyülekezet tisztulását hozta ennek a megtartása.

Mi is elgondolkodhatunk rajta, hogy milyen alapon vagyunk gyülekezeti tagok.

Nehémiás aztán azt is döbbenetben látta, hogy Eliásib, a júdeai főpap egy nagy helyiséget berendezett rokonának, Tóbijjának ott, bent a templomban. Eliásib és Tóbijjá rokonságba kerültek egymással. Tóbijjá nevét ismerhetjük Nehémiás könyvéből. Korábban úgy olvastunk róla, mint aki Nehémiásnak és az Úr ügyének ellensége volt. Akadályozta a várfal építését, nagy bosszúságot okozott neki. Gúnyolta és lenézte az építőket. A 2. fejezetben részletesen olvashatunk erről.

De mi változott meg azóta? Megváltozott valami? Olvasunk erről Tóbijjá életében? Igaz, hogy néhány év eltelt, de Tóbijjá bűnvallásáról, megtéréséről nem olvasunk! Itt viszont arról tudósít az Ige, hogy kihasználva Nehémiás távollétét, beköltözik az Isten házába. Úgy tesz, mintha szolgálna. Ilyen joggon adhatták oda neki azt, ami a lévítáké volt. A lévíták – fel vannak sorolva itt, az Igében – a templomszolgák, az énekesek. Isten rendje szerint ők kapták a tizedet, ebből éltek. A nép az adó mellett ezt is be kellett, hogy vigye az Isten házába. Élelmet, gabonát, tömjént, mustot. Az emberek azt látták, hogy mi behozzuk, de nem is tudják hova tenni. Akkor gondolkodtak rajta: érdemes-e behozni? Akkor ne vigyük be! Úgy látszik, hogy felesleges. Azt látjuk, hogy milyen kihatásai lesznek ennek az egy kicsi dolognak, hogy ott egy kamra nem a lévítáké. A lévíták életére, a szolgálat rendjére rossz következményei lesznek. Nem törődtek az emberek azzal, hogy akkor mi lesz az istentisztelet rendjével. Lehet, hogy azt nem is nagyon érintette, mert a lévíták megtartották az istentiszteleteket, bemutatták az áldozatot, és talán a maguk baja volt, hogy nem tudtak miből élni, és el kellett menjenek máshova. Elmentek – úgymond – *fusi-munkába* az Isten házában szolgái. Tóbijjá pedig használta a maga céljára azt a kamrát, amely közösségi célra rendeltetett, amely a lévíták szükségéit kellett volna, hogy kiszolgálja.

Nehémiás ezen nagyon felbőszült, és azt olvassuk, hogy kiveti az edényeket, megtisztítja a kamrát, megszenteli újra és visszahordatja azt, aminek az Isten rendje szerint ott van a helye. Nem sokat gondolkodik rajta, hogy ezt hogyan tegye meg, hanem határozottan cselekszik. Még indulatot is ki lehet érezni ezekből az Igékből. Ez is a tisztogatás része. (Vö. Mt 21,12-; Mk 11,15-; Lk 19,45-; Jn 2.14-;)

Próbáltam magamban átültetni, végiggondolni, hogy ez mit jelent ránk nézve, a gyülekezet rendjére nézve. Végiggondolni, hogy mi mire használjuk a helyiségeinket, az – úgymond – Úrtól kapott kamráinkat? Miért és mennyiben szolgálják ezek az Isten dicsőségét? Mennyire adunk engedményeket másoknak a szolgálatokban? Családtagjainknak, rokonainknak, szolgálatban hozzánk közelállóknak?

Elijásib mindvégig Nehémiás mellett volt, szolgatársa volt, és pont az ő révén került Tóbijjá ilyen közel: az Isten ellensége került közel a „tűzhöz”! Elijásib szolgáltatta ki azt, ami az Istennek szenteltetett. Az biztos, hogy nehezítette a döntést, a fegyelmezést, mert mindig nehezebb a tisztánlátás, ha valamiben érintettek, elfogultak vagyunk. Gondoljuk bele, ha családukbán közel áll hozzánk valaki, mennyire nehezebb őt meginteni. Mennyire nehezebb neki megmondani, hogy „Figyelj, ez nem az Isten rendje szerint való! Ezt máshogy kellene.” Családtagjainknak többet megengedünk. Nem merjük nevén nevezni az ő bűneiket, míg a másokéit lehet, hogy világgá kürtöljük.

Az intést – jó esetben – saját magunkon lehetne elkezdni (vö. Mt 7,3.; Lk 6,41.), a magunk életén, hogy hagyjuk, hogy Isten az én szívemet tisztogassa meg, hiszen csak úgy van értelme, csak úgy szabad nyúlni a másik ember szálkájához, ha a magam szemében levő gerenda elkerült az útból. Jó magunkon kezdeni, családtagjainkon először, mielőtt még mások életét piszkálgatnánk.

Elijásibnek egy szava sincsen, nem cselekszik. Nem tudjuk, hogy mit felelt Nehémiás intézkedésére. Nehémiásé volt az a kellemetlen feladat, hogy ezt megtegye. Tulajdonképpen nyilvánosan megszegyenítette a főpapot. Szabad-e ilyet tennie Nehémiásnak? Kinek a hatásköre a templom helyiségek elosztása? Ki használhatja és miért? Nem lehetett volna ezt szépen, diplomatikusan elintézni, megoldani? Ezen lehet vitatkozni, hogy hogyan megy egy ilyen visszás helyzet megoldása. Nehémiás itt gyorsan, *praktikusan* elintézte. Nincsenek szavak, de van cselekedet.

Az újszövetségi párhuzam juthat eszünkbe, amikor Jézus Krisztus megtisztítja a templomot az árusoktól (vö.: ld. fentebb), akik a saját hasznukat keresték, és nem az Isten dicsőségét. Ott nem volt finomkodás! Ott Jézus egyedül kötélből ostort font, és úgy hajtotta ki az árusokat: határozottan, és gyorsan. Nehémiás is így cselekszik.

Hányszor lenne erre szükség Egyházunkban, gyülekezetünkben, vagy éppen a sajátmagunk életében, hogy gyorsan, drasztikusan kitenni onnan azt, ami nem odavaló! Nem elszálló szavakra, vitákra, indulatokra van szükség, hanem bátor, határozott, időben történő tisztogatásra. Mielőtt még azok a templomszolgák ott elszélednének másfelé, és tényleg kára lenne az istentiszteletnek ebből.

Úgy voltam vele, hogy olyan sokszor hiányzik ez a szigorúság magammal szemben, meg másokkal szemben: az intés, a fegyelmezés, mert nem vagyok elég bátor, nem vagyok elég határozott. Lehet, hogy indulatok vannak, de nem vagyunk elég egyenesek ahhoz, hogy ezt felvállaljuk. Nem tudunk elég szilárdan ráállni az Isten Igéjére, hogy „Ezt mondja az Isten Igéje, és ezt ezért teszem!” Nem az indulatomból, hanem azért, mert Isten indít rá!

Inkább van, amikor én is húzom az időt, hogy majd csak megoldódik, majd csak valaki más kidobja – képletesen szólva – ami útban van. Majd csak idővel rájönnek, és majd csak idővel kialakul. Isten gyülekezetének tisztasága forgott kockán, s ezért volt fontos, hogy gyorsan és határozottan cselekedjen Nehémiás.

Mi hogyan oldjuk meg ezeket a helyzeteket? Lehet, hogy fel sem tűnik, hogy mi van az Isten házában, mert nem annyira otthonom a gyülekezet, mert nem vagyok annyira figyelmes rá. Nem gondolom, hogy mindenbe bele kellene mindenkinek szólni, viszont úgy szeretném mindenkinek a szívére kötni, hogy ne legyen mindegy, hogy mi történik a gyülekezetben, hanem legyen az az otthonunkká, amiért Isten előtt állva vagyunk mindannyian felelősek. Imádkozhatunk érte! A gyülekezet tisztasága soha nem lehet közömbös.

Ugyanígy legyek a magam életével is, hogy vegyem komolyan, hogy Isten tisztítani akar! Az Ő Igéje mindig tisztítani akar. Ne kenjem el, és ne odázzam el, ha valamire rámutat az életünkben. Olyan jó, hogy van bocsánat, és van tisztulás a Jézus Krisztus vééréért, és hogy van újrakezdés. Lehet odaszentelni egész életünket az Úrnak, hogy az Ővé legyen! Hogy az Ő dicsőségét hirdesse egész életünk és gyülekezetünk is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, drága Urunk, hogy a Te Igéd kétélű kard, hogy először az életünkbe vág. És köszönjük azt, hogy Te tisztítani, gyógyítani akarsz, hiszen Te ismered a mi betegségeinket és sebeinket is. Urunk! Hadd jöjjünk ezzel mindig Hozzád, és Te légy a mi áldott Orvosunk! Urunk! Kérünk is erre, hogy tisztogasd a szívünket, tisztogasd a gyülekezetünket! Könyörülj, hogy ez ne emberi indulatoktól hajtva menjen sohasem, hanem a Te Lelked által. Köszönjük azt, Urunk, hogy van bocsánat a Jézus Krisztus véérért. Köszönjük, hogy Ő tud bennünk is, körülöttünk is minden újjá tenni, új utakra indítani. Hadd éljünk mindig Veled, és Te járass bennünket ezeken az utakon! Urunk! Eléd visszük most a gyászolókat és a sírókat. Kérjük, hogy emeld fel az ő tekintetüket a Te el nem múló, örökkévaló országod felé, ahol Jézusért helyet készítettél, ahová vársz bennünket. Adj a szívükbe reménységet a feltámadás és az örökélet felől! Hitet, hogy Beléd kapaszkodjanak. S Urunk! Te áldd meg azokat a gyülekezeti tagjainkat is, akik nyaralnak, pihennek! Te légy velük, hogy fel tudjanak töltekezni lelkileg és testileg is Veled. Kérünk, hogy áldd meg azt a három családot is, akik itt voltak, hogy valóban gyülekezetet találjanak, és Téged találjanak meg. És áldd meg, Urunk a tegnap esküdött ifjú párt! Add, hogy gyümölcsöző, Téged dicsérő legyen az ő közös útjuk is!

Ámen.

Hangfelvételtől lejegyezve.